

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/23/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215213311
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2215213311.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté deti: M. E., nar. XX.XX.XXXX a N. E., nar. XX.XX.XXXX, obe deti zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda, deti rodičov: matka - P. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., časť M. A. XXX a otec - G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, zastúpený: JUDr. Helenou Buzgóovou, advokátkou so sídlom Dunajská Streda, Alžbetínske námestie 2, o zmenu výchovného prostredia maloletých, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14. decembra 2015, č.k. 12P/36/2015-48, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zverenia maloletých do osobnej starostlivosti otca, v časti práva zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok, v časti určenia výživného na maloletých, v časti styku matky s maloletými, ako aj v časti trov konania p o t v r d z u j e .

V časti zročného výživného rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že dlh na zročnom výživnom voči maloletému M. za obdobie od 23.07.2015 do 14.12.2015 vo výške 493,38 eur povoľuje matke zaplatiť v mesačných splátkach po 30 eur spolu s bežným výživným, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku a dlh na zročnom výživnom voči maloletej N. za obdobie od 30.09.2015 do 14.12.2015 vo výške 168,77 eur povoľuje matke zaplatiť v mesačných splátkach po 12 eur spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie so zaplatením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvého stupňa zveril počnúc dňom 23.07.2015 maloletého M. a počnúc dňom 30.09.2015 aj maloletú N. do osobnej starostlivosti otca, ktorý ich bude zastupovať a spravovať ich majetok v bežných veciach, súčasne uložil matke povinnosť platiť na výživu maloletého M. počnúc dňom 23.07.2015 sumu 115 eur mesačne a na výživu maloletej N. počnúc dňom 30.09.2015 sumu 83 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám otca, čím zmenil rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 5C/352/2007-70 zo dňa 17.06.2008. Zároveň súd rozhodol, že dlh na zročnom výživnom voči maloletému M. za obdobie od 23.07.2015 do 14.12.2015 vo výške 541,61 eur a voči maloletej N. za obdobie od 30.09.2015 do 14.12.2015 vo výške 206,16 eur povoľuje matke splácať spolu s bežným výživným v splátkach po 30 eur mesačne na maloletého M. a po 12 eur mesačne na maloletú N. pod stratou výhody splátok, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku, ďalej rozhodol, že styk matky s maloletými neupravuje a napokon rozhodol o trovách konania že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil ustanovením § 163 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len O.s.p.), § 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1, 2, 3 zákona č. 36/2005 Zb. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákon o rodine), vecne záverom o preukázaní skutočnosti, že je v záujme detí, aby bolo vyhovené návrhu otca, ktorým sa tento domáhal najskôr návrhom zo dňa 23.07.2015 zverenia do svojej osobnej starostlivosti maloletého M. a určenia výživného matke na syna v sume 116,18 eur mesačne a následne návrhom zo dňa 30.09.2015 sa domáhal zverenia aj mal. N. do svojej starostlivosti a určenia výživného na dcéru v sume 83 eur mesačne (ktoré konania súd spojil uznesením zo dňa 08.10.2015 na spoločné konanie vedené ďalej pod sp. zn. 12P/36/2015). Súd mal za to, že maloleté deti vzhľadom na svoj vek sú schopné vyjadriť svoj názor a svoj záujem, pričom obe deti pred súdom uviedli, že u otca sa cítia lepšie, vzťah s matkou majú narušený, často sa s ňou hádali a nemajú záujem sa k nej vrátiť. Súd prvého stupňa vychádzal zo zistení, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 5C/352/2007-70 zo dňa 17.06.2008 bolo manželstvo rodičov maloletých rozvedené a na čas po rozvoďte deti zverené do starostlivosti matky, pričom otec bol zaviazaný platiť výživné v sume 3.500,- Sk (116,18 eur) na maloletého M. a 2.500,- Sk (82,98 eur) mesačne na maloletú N., styk otca s maloletými upravený nebol. Maloletý M. už v roku 2014 prejavil záujem bývať u otca a v júni 2015 sa k otcovi aj fakticky presťahoval, pričom otcovi sa nepodarilo s matkou dohodnúť na zmene výchovného prostredia. Rovnako maloletá N. v priebehu roka viackrát žiadala otca, aby u neho mohla bývať a v septembri 2015 sa k nemu po vyhrážke, že si inak ublíži, napokon presťahovala, s čím však matka takisto nesúhlasila. Matka tvrdila, že doteraz otec o deti neprejavoval záujem, ich potreby nepozná a deti jednájú pod jeho vplyvom a nie z vlastného rozhodnutia. Svedkyňa - matka otca maloletých súdu potvrdila, že sa deti správajú dobre, otec ich starostlivosť zvláda, sama mu v tom pomáha a nie je pravdivé tvrdenie matky, že by deti mali u otca voľnosť, v domácnosti mu pomáhajú a poslúchajú. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že obaja rodičia sú schopní zabezpečovať starostlivosť o deti, ale v súčasnosti chcú obe deti bývať s otcom, už u neho aj fakticky dlhší čas bývajú, pričom nejde o krátkodobý rozmar detí. Otec starostlivosť o deti zvláda, čo potvrdila aj svedkyňa. Napriek neustálym tvrdeniam matky o ovplyvňovaní detí zo strany otca, neprejavili deti pred súdom žiadne známky manipulácie. Vzhľadom k zmene výchovného prostredia súčasne súd uložil matke povinnosť prispievať na výživu maloletých výživným, ktorého výšku určil s prihliadnutím k možnostiam a schopnostiam rodičov, vychádzajúc z ich zistených príjmov a nevyhnutných výdavkov ako aj z odôvodnených potrieb maloletých, pričom matke určil povinnosť platiť výživné späťne, v oboch prípadoch od podania návrhu otcom na súd a takto vzniknuté dlhy na výživnom povolil matke splácať v mesačných splátkach s bežným výživným. Matka navrhla úpravu jej styku s deťmi tak, aby u nej boli vždy v posledný víkend v mesiaci od piatka do nedele, avšak súd rozhodol tak, že ich styky neupravil, nakoľko vzhľadom na súčasný vážne narušený vzťah detí k matke, keď deti odmietajú akýkoľvek záujem matky, by sa úprava minula účinkom a bola by neefektívna, pričom je viac ako pravdepodobné, že by deti vzhľadom na svoje odmietanie matky nerešpektovali nariadené stretnutia. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p..

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie matka, ktorá ho napadla v celom rozsahu s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že konanie má podľa nej vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z dôvodu, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vytkla súdu prvého stupňa, že napriek tomu, že opakovane navrhovala vykonanie znaleckého dokazovania potrebného na preukázanie jej tvrdenia, že obe deti sú pod silným vplyvom otca, ktorý si ich priazeň kupuje darčekom a prehnanou voľnosťou, súd tento dôkaz nevykonal, pričom aj kolízna opatrovníčka sa prikláňala k potrebe vykonania znaleckého dokazovania. Súd však vychádzal len z krátkeho výsluchu oboch detí a účastníkov konania, ako aj z výsluchu matky otca, pričom kolízny opatrovník vykonal síce s deťmi pohovor, ale nevykonal ani zisťovanie výchovného prostredia u otca. Matka považovala zo samotných výpovedí detí za zrejmé, že boli vopred poučené, v akom duchu majú vypovedať, a že sú pod vplyvom otca, ktorý sa pričínil o zmenu správania detí, hoci okrem posledného roka a pol sa o ich výchovu prakticky vôbec nezaujímal.

K podanému odvolaniu sa vyjadril otec, ktorý navrhol rozsudok z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť. Poukázal na to, že maloletý M. ho už od leta 2014 opakovane žiadal, aby mohol prísť k nemu bývať a otec, ktorý sa domnieval, že ide iba o bežné nedorozumenia medzi pubertálnym dieťaťom a matkou, ponechal dieťaťu dlhší priestor na rozhodnutie, a až na naliehanie maloletého v r. 2015 z dôvodu, že si nerozumie s matkou ani s jej partnerom, otec napokon súhlasil s tým, aby sa presťahoval k nemu.

Rovnako otec nechcel razantne riešiť nezhody maloletej N. s matkou, ktoré trvajú približne jeden rok, preto ani nepodal návrh na zmenu výchovného prostredia v čase, keď bola u otca po dobu dlhšiu (4 mesiace), avšak v roku 2015 sa jej vzťahy s matkou tak narušili, že dcéra mu oznámila, že ak nemôže u neho zostať, tak utečie z domu alebo si ublíži, a preto jej dovolil zostať bývať u neho. Matka pred deťmi vyvoláva scény a nemiestne incidenty, deti obviňuje a otca pred deťmi znevažuje, tvrdiac že si ich kupuje. Jej invectívy sa nezakladajú na pravde, pretože v domácnosti majú s deťmi dohodnutý režim, ktorý každý dodržiava, otec deti kontroluje a venuje sa im. Aj keď ide o deti v pubertálnom veku, je potrebné prihliadnuť aj na ich vôľu a vyjadrenie, ktoré nie je ničím kupované ani navádzané, pričom deti boli opakovane u kolízneho opatrovníka vypočuté a kolízny opatrovník neraz u otca šetril pomery.

Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nenavrhuje nariadiť ďalšie dokazovanie, keďže znalecké dokazovanie má na psychický stav maloletých nevhodný vplyv a deti už boli vypočuté na súde aj na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 81 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie matky maloletých nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny. Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 12P/36/2015 je zmena úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, pričom kľúčovou je otázka zmeny výchovného prostredia maloletých, ktorej sa domáhal otec s odôvodnením, že deti si s matkou nerozumejú, prejavili záujem bývať s otcom, s čím však matka nesúhlasila a otec napokon aj proti vôli matky súhlasil s tým, aby sa k nemu obe deti presťahovali.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým boli obe deti zverené do osobnej starostlivosti otca, matke určené výživné na maloletých, vrátane povinnosti zaplatiť v splátkach dlžné výživné za obdobie od podania návrhu na súd až do vyhlásenia rozsudku a styk matky s deťmi nebol upravený.

Súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa, zastupovanie maloletého dieťaťa a správa majetku maloletého dieťaťa (§ 28 ods. 1 Zákona o rodine).

Ak ide o zmenu rozhodnutia o výchove maloletého dieťaťa, prípadne súdom schválenú dohodu rodičov o výchove maloletého dieťaťa, aj tu platia ustanovenia §§ 24,26,36 Zákona o rodine; to znamená, že rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností s tým, že ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok a v akej výške bude druhý rodič prispievať na výživu maloletého dieťaťa. Rozhodujúc o zmene výchovného prostredia maloletého dieťaťa súd berie do úvahy, že zmena výchovného prostredia je obvykle rušivým zásahom do procesu výchovy maloletého dieťaťa, a že prípadné odňatie maloletého dieťaťa z výchovného prostredia, s ktorým sa zžilo, je s ním citovo späté, a v ktorom prospieva, nie je žiadúce a spravidla neprospieva telesnému a duševnému vývoju dieťaťa. V tomto smere sa uplatňuje zásada stálosti výchovného prostredia, preto zmena pomerov odôvodňuje zmenu rozhodnutia o výchove maloletého dieťaťa len vtedy, ak iné okolnosti prevažujú nad požiadavkou stálosti výchovného prostredia. Tak je to obvykle v tých prípadoch, v ktorých skôr vykonaná úprava o výchove maloletého sa stane vzhľadom na zmenu pomerov úpravou, ktorá už naďalej nezabezpečuje najpriaznivejšie podmienky na úspešný vývoj dieťaťa. Z tohto hľadiska súd pristupuje k zmene rozhodnutia o výchove dieťaťa najmä po zistení zmeny pomerov u rodiča, ktorý doteraz dieťa vychovával.

V prejednávanej veci boli pôvodne maloletí po rozvoде zverení do osobnej starostlivosti matky a s otcom zostali v pravidelnom kontakte. Deti už dlhšiu dobu (maloletý M. približne od leta 2014 a maloletá N. približne od leta 2015) prejavovali túžbu žiť s otcom, ale matka s tým nesúhlasila a rodičia k dohode nedospeli, preto sa otec obrátil s návrhom na súd, keď sám videl, že vzťah medzi matkou a deťmi je konfliktný a maloletí na svojom rozhodnutí zotrávajú (maloletá N. sa dokonca vyhrážala útekem z domu, resp. tým, že si ublíži). Otec napriek nesúhlasu matky prevzal napokon na ich naliehanie deti do svojej starostlivosti, a to syna v júni 2015 a dcéru v septembri 2015, odvtedy žijú s ním. V priebehu tohto súdneho konania boli maloletí opakovane vypočutí, jednak kolíznym opatrovníkom a jednak súdom, maloletý M., ktorý má 16 rokov okrem iného uviedol, že matka sa veľmi zmenila, posledné obdobie sa

jeho vzťah s ňou skomplikoval, len sa hádali a mal aj konflikt s jej partnerom, maloletá N., ktorá má 15 rokov, okrem iného uviedla, že u matky boli každodenné hádky a k otcovi odišla pretože matka ju prakticky vyhodila. Obe deti sa vyjadrili v tom zmysle, že komunikáciu medzi nimi a matkou vnímajú ako veľmi konfliktnú, už sa spolu nedokážu porozprávať a v matkinej spoločnosti sa necítia dobre. Naopak prostredie u otca obe deti vnímajú ako lepšie, pokojnejšie, dokážu sa o všetkom porozprávať. Z dokazovania tiež vyplynulo, že obe deti majú s otcom výborný vzťah, u otca sa nachádzajú už niekoľko mesiacov a podľa výsledkov dokazovania na toto nové prostredie dobre privykli. Zmena výchovného prostredia sa neprejavila žiadnym negatívnym spôsobom na prospechu detí v škole, otec starostlivosť o deti zvláda dobre, nemá s ich správaním a výchovou žiadne problémy, deti ho rešpektujú a sú u neho spokojné.

Rozhodujúcim hľadiskom pri úvahách o najvhodnejšej úprave výchovy maloletého dieťaťa zostáva vždy záujem dieťaťa a v tomto prípade odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že je v záujme oboch maloletých, aby ich výchovným prostredím bolo prostredie u otca, ku ktorému v súčasnosti viac inklinujú a lepšie sa tam cítia, zatiaľ čo u matky sa deti necítia dobre. Zmena výchovného prostredia v tomto prípade nebude predstavovať rušivý element vo vývoji a výchove detí, pretože doterajšie výchovné prostredie už nevytvára priaznivé podmienky pre ich vývoj a zásada stálosti výchovného prostredia tak v takomto prípade musí ustúpiť. V prejednávanej veci tak možno konštatovať zmenu pomerov, keď výchovné prostredie u matky, ktoré v čase rozhodovania súdu o rozvoze a úprave práv a povinností na čas po rozvoze spĺňalo podmienky vhodnosti pre deti z hľadiska priaznivého všestranného vývoja maloletých, už v súčasnosti tieto kritériá nespĺňa a stalo sa pre deti diskomfortným a stresujúcim prostredím, poznamenaným sústavnými konfliktami s matkou (u maloletého M. aj konfliktami s priateľom matky), čo rozhodne nemôže prispievať k ich zdravému psychickému vývoju, pričom výchovné prostredie u otca tieto kritériá v súčasnosti spĺňa lepšie. Súd prvého stupňa správne vzal do úvahy vyjadrenia detí, ktoré s ohľadom na vek a stupeň svojho vývoja sú nepochybne už schopné vytvoriť si vlastný názor na predmetnú vec a celkom jednoznačne prezentovať svoje potreby a želania, zároveň v konaní nič nenasvedčuje pravdivosti tvrdenia matky o tom, že deti prezentujú nie vlastný názor, ale názor otca, ktorý ich ovplyvňuje, resp., že by deti boli bývali vopred poučené, v akom duchu majú vypovedať. Prezentovanie iných (zrejme myslených otcových) želaní než vlastných želaní detí, je navyše značne nepravdepodobné už z toho dôvodu, že ide o deti už v pubertálnom veku, ktoré nielen s ohľadom na vek ale aj s ohľadom na doterajšiu situáciu v rodine dokážu posúdiť dosah rozhodnutia súdu, ktoré sa ich týka, a ktoré majú svojimi vyjadreniami možnosť do značnej miery ovplyvniť a bolo by nelogické, aby vypovedali v rozpore s vlastnými želaniami, keď sa navyše nepreukázali ani tvrdenia matky o tom, že by si otec deti kupoval prehnanou voľnosťou alebo darčekom. Aj odvolací súd považoval z vyššie uvedených dôvodov matkou navrhnuté znalecké dokazovanie za nadbytočné, nevhodné a bez zrejmeho dôvodu zaťažujúce maloletých, ktorí už bez toho boli vystavení značnému stresu súvisiacemu s prebiehajúcim súdnym konaním, pričom od znaleckého dokazovania nebolo možné v tomto smere očakávať žiadne také zistenia, ktoré by mohli privediť odlišné rozhodnutie súdu vo veci samej. Preto argument odvolateľky, že konanie trpí vadou v dôsledku nevykonania ňou navrhnutého znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychológia, nepovažoval odvolací súd za dôvodný. Pokiaľ ide o matkou v odvolaní uvádzaný argument, že otec sa okrem posledného roka a pol o ich výchovu prakticky vôbec nezaujímal, toto je z hľadiska rozhodnutia súdu irelevantné, pretože súd vychádza zo stavu, ktorý je tu v čase vyhlásenia rozsudku, kedy bolo preukázané, že otec sa o deti zaujíma, ich potreby pozná a nie sú mu ľahostajné, a vzťahy medzi nimi sú veľmi dobré.

Vychádzajúc z uvedeného správne preto rozhodol prvostupňový súd, keď deti zveril do osobnej starostlivosti otca, pretože takéto rozhodnutie zodpovedá najlepšiemu záujmu maloletých, berúc do úvahy, že rodičia detí spolu nežijú, výchovné prostredie u matky v súčasnosti nie je pre deti vhodné a deti majú záujem žiť u otca, ktorý ich starostlivosť zvláda.

Matka v konaní žiadala upraviť jej styk s maloletými tak, aby deti u nej trávili posledný víkend v mesiaci od piatku 17.00 hod. do nedele 17.00 hod., odvolací súd však zhodne so súdom prvého stupňa považoval za súčasnej situácie úpravu styku detí s matkou za kontraproduktívnu a ponechal tak jej styk s nimi neobmedzený. Z dokazovania vyplynulo, že stretnutia s matkou sa vždy skončia konfliktom, deti sa preto matke vyhýbajú a v súčasnosti styk s ňou odmietajú. Nebolo by preto vhodné, aby boli donucované k pravidelnému časovo vymedzenému styku s matkou a k víkendovému pobytu v prostredí, kde sa vyslovene necítia dobre, čo by v konečnom dôsledku mohlo viesť ešte k ďalšiemu zhoršeniu narušených vzťahov medzi nimi. Bude potrebné, aby matka aj s ohľadom na citlivý vek detí, zvolila miernejšiu a pre deti prijateľnejšiu formu nenásilného stretávania na základe spoločnej dohody s deťmi (a po súhlase

otca), pričom stretnutia by mali prebiehať bez výčitiek a zbytočných scén, ktoré sú zrejme hlavnou príčinou odmietania matky maloletými. Súčasne odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že ani aktuálne vzťahové problémy medzi nimi nedokážu nič zmeniť na skutočnosti, že matka naďalej zohráva nezastupiteľnú úlohu v živote oboch detí a je preto nevyhnutné, aby ich potreby v tomto smere boli naplnené, čo sa neobíde bez udržiavania kontaktov či už osobných, ale aj telefonických, elektronických a pod. Pokiaľ by sa rodičom hoci aj za pomoci psychológa, nepodarilo zlepšiť vzájomnú komunikáciu a nájsť spoločne po dohode s deťmi vyhovujúci model udržiavania ich pravidelného kontaktu s matkou, môže ktorýkoľvek z rodičov podať návrh na súd.

Správny bol postup súdu prvého stupňa aj pri určovaní vyživovacej povinnosti matky na obe maloleté deti, keď vychádzal z možností a schopností oboch rodičov ako aj odôvodnených potrieb maloletých a určil výživné v primeranej výške s prihliadnutím k obom týmto kritériám a tiež správne určil počiatok tejto povinnosti. Rozhodnutie o zročnom výživnom však bolo potrebné zmeniť, pretože súd prvého stupňa nesprávne započítal do nedoplatku aj pomerné výživné za 14 dní mesiaca december 2015, kedy však ešte výživné za december nebolo splatné (splatné by bolo až márnym uplynutím 15. dňa v mesiaci). Preto bolo potrebné prepočítať nedoplatok na zročnom výživnom, ktorý tak u maloletého M. za obdobie od 23.07.2015 do 14.12.2015 predstavoval sumu 493,38 eur, vypočítané ako súčet alikvótnej časti výživného za 9 dní mesiaca júl 2015 ($115 : 31 \times 9 \text{ dní} = 33,38 \text{ eur}$) a plného výživného za 4 nasledovné mesiace august až november 2015 ($4 \times 115 = 460 \text{ eur}$) a v prípade malotej N. nedoplatok za obdobie od 30.09.2015 do 14.12.2015 predstavoval sumu 168,77 eur, vypočítané ako súčet alikvótnej časti výživného za 1 deň mesiaca september 2015 ($83 : 30 \times 1 \text{ deň} = 2,77 \text{ eur}$) a plného výživného za 2 nasledovné mesiace október a november 2015 ($2 \times 83 = 166 \text{ eur}$). Odvolací súd bol v zhode so súdom prvého stupňa toho názoru, že na zaplatenie nedoplatku treba matke povoliť splátky, ktorých výšku určenú súdom prvého stupňa považoval za primeranú.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, majúc za to, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre vydanie rozhodnutia, svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, pričom sa dostatočným spôsobom vysporiadal i s námietkami matky maloletých a vzhľadom k tomu, že táto ani v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd v časti zverenia maloletých do osobnej starostlivosti otca, v časti práva zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok, v časti určenia výživného na maloletých, v časti styku matky s maloletými ako aj v časti trov konania rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pričom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.), zatiaľ čo v časti zročného výživného z dôvodov opísaných vyššie odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ktoré sa mohlo začať i bez návrhu.

Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.